

REPUBLIKA HRVATSKA
VISOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B
Frankopanska 16

REPUBLIKA HRVATSKA
376 HAKOM

Primijeno: 02.02.2024., 09:01:45 h		
Klasifikacijska oznaka:	Ustrojstvena jedinica:	
034-03/23-01/29	376-06/1B	
Urudžbeni broj:	Prilozi:	Vrijednos
437-24-05	0	

d3717443

Poslovni broj: USII-159/23-12

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Borisa Markovića, predsjednice vijeća, mr.sc. Mirjane Juričić i Blanše Turić, članova vijeća, te višeg sudskog savjetnika – specijaliste Srđana Papića, zapisničar, u upravnom sporu tužitelja Županijske uprave za ceste Požeško-slavonske županije, Matije Gupca 6, Požega, zastupana po opunomoćeniku odvjetniku iz u Odvjetničkom društvu protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Ulica Roberta Frangeša Mihanovića 9, uz sudjelovanje zainteresirane osobe zastupana po svakom odvjetniku pojedinačno iz odvjetničkog društva d.o.o., radi donošenja dopunskog rješenja u predmetu utvrđivanja infrastrukturnog operatora i utvrđivanja visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 10. siječnja 2024.

presudio je

I. Odbija se tužbeni zahtjev za poništenje rješenja tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/18-11/156, urbroj: 376-05-3-23-28 od 21. kolovoza 2023.

II. Odbija se zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora.

III. Nalaže se tužitelju Županijskoj upravi za ceste Požeško-slavonske županije da zainteresiranoj osobi naknadi trošak upravnog spora u iznosu od 1.244,28 eura u roku od 60 dana od primitka ove presude.

IV. Ova presuda će se objaviti u Narodnim novinama.

Obrazloženje

1. Oспоравanim rješenjem tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti od 21. kolovoza 2023. odbijen je zahtjev tužitelja Županijske uprave za ceste Požeško-slavonske županije za donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti klasa: UP/I-344-03/18-11/156, urbroj: 376-10-19-20 od 6. ožujka 2019.

2. Tužitelj je protiv rješenja tuženika podnio tužbu zbog bitne povrede pravila postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i pogrešne primjene

materijalnog prava. Tužitelj u tužbi u bitnom navodi da iz obrazloženja osporenog rješenja proizlazi da se tuženik prvenstveno poziva na Zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske održane 17. rujna 2019. prema kojem u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja. Međutim, iz sadržaja navedenog pravnog shvaćanja ne slijedi da bi njime bila obuhvaćena i mogućnost, u odnosu na rješenje kojim utvrđuje pravo puta, potom infrastrukturnog operatora, te njegovu novčanu obvezu plaćanja godišnje naknade, da tuženik ne bi mogao naknadno donijeti i dopunsko rješenje, ako "osnovnim" rješenjem nije riješio sva pitanja koja su bila predmet postupka. Dakle, proizlazi zaključak da se navedeno pravno shvaćanje ne odnosi na one situacije koje se mogu podvesti pod mogućnost donošenja dopunskog rješenja, a koja pravna materija je regulirana člankom 100. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku. Ističe da je tuženik već u identičnim činjenično pravnim situacijama donosio dopunska rješenja kojim je točno utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta. Smatra da u ovoj pravnoj stvari tuženik nije rješenjem od 6. ožujka 2019. riješio sva pitanja jer je ostalo neriješeno pitanje točnog novčanog iznosa godišnje naknade za pravo puta, a koji novi podatak u vidu dostavljenog mu obračuna od strane tuženik je uredno zaprimio nakon donošenja rješenja od 6. ožujka 2019., te je tada trebao pa i po službenoj dužnosti, ali svakako po prijedlogu tužitelja donijeti dopunsko rješenje kako je postavljeno zahtjevom, a ne isti odbiti. Posebno navodi da načelo strogog, formalnog legaliteta, na kojem je temeljen ovršni postupak podrazumijeva da sud može ovrhu odrediti samo radi naplate upravo onih novčanih tražbina koje su utvrđene u ovršnoj (izvršnoj) ispravi i u opsegu u kojem su određene, pa stoga rješenjem o ovrsi sud ne može odrediti da se ispuni ni drugo ni više nego što je ovršenik dužan na osnovi ovršne (izvršne) isprave. Predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev usvoji i poništi osporeno rješenje tuženika od 21. kolovoza 2023., te dopuni rješenje tuženika od 6. ožujka 2019. točkom VIII. kojom se utvrđuje iznos godišnje naknade za pravo puta, kao i da naloži tuženiku da mu nadoknadi troškove upravnog spora u iznosu od 621,87 eura.

3. Tuženik je u odgovoru na tužbu ostao kod razloga navedenih u obrazloženju osporenog rješenja te je istakao pozivajući se na Zaključak sjednice sudaca Visokog upravnog suda kao i tužitelj, da navedeno shvaćanje isključuje pravo javnopravnog tijela da naknadno donosi dopunsko rješenje kojim bi se na drugačiji način utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta u odnosu na način utvrđen rješenjem od 6. ožujka 2019. Ističe da je u osporenom rješenju obrazložio zašto smatra da je bespredmetno pozivanje tužitelja na rješenje tuženika klasa: UP/I-344-03/16-11/121, urbroj: 376-05-3-23-71 od 15. veljače 2023. kao usporedivo, te smatra da u konkretnom slučaju se radi o donošenju dopunskog rješenja temeljem drugih razloga, a to su novi podaci o trasama EKI u odnosu na podatke navedene u rješenju pa stoga nije usporedivo niti primjenjivo u predmetu u kojem je doneseno osporavano rješenje. Predlaže da ovaj Sud tužbeni zahtjev odbije.

4. Zainteresirana osoba u ovom upravnom sporu

u odgovoru na tužbu u bitnom navodi da u konkretnom slučaju nisu ostvareni uvjeti iz članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku za donošenje dopunskog rješenja, kako to tvrdi tužitelj, budući da ne postoji niti jedno otvoreno pitanje o kojem tuženik u konkretnom postupku nije odlučio. Naime, rješenjem tuženika u odnosu na koje se traži donošenje dopunskog rješenja radi utvrđivanja visine naknade za pravo

puta, to pitanje bilo je predmetom provedenog postupka te je isto razriješeno na način da je nadležno tijelo odredilo parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, a zainteresirana osoba izradila njezin izračun. Smatra da tužitelj u predmetnom zahtjevu za izdavanje dopunskog rješenja ne navodi nikakve nove činjenice ili nove podatke koji bi vodili tome da se ovdje radi o novom predmetu o kojem je potrebno raspravljati i donijeti odluku, već svoj zahtjev za donošenje dopunskog rješenja temelji isključivo pozivanjem na obračun iznosa naknade za pravo puta, a koji obračun proizlazi iz već ranije provedenog i pravomoćno okončanog upravnog postupka i utvrđenih parametara, kao i ovlasti tuženika da samu obvezu izračuna naknade prenese na zainteresiranu osobu. Taj obračun je u vrijeme izdavanja predmetnog rješenja prema utvrđenim parametrima za tužitelja bio nesporan, što tužitelj i danas nedvojbeno potvrđuje u svojoj tužbi u kojoj navodi iznos obračuna godišnje naknade za pravo puta od 1.029.364,26 kn odnosno 136.620,11 eura kako ga je zainteresirana osoba izradila. Predlaže da ovaj Sud zbog nepostojanja pretpostavki za vođenje spora odbaci tužbu odnosno podredno istu odbije kao neosnovanu te da naloži tužitelju da podmiri trošak podnošenja odgovora na tužbu u iznosu od 622,14 eura.

5. Sukladno odredbi članka 6. Zakona o upravnim sporovima („Narodne novine“, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16., 29/17. i 110/21.) odgovor na tužbu tuženika i zainteresirane osobe dostavljen je suprotnim stranama u postupku.

6. Tužitelj je dostavio podnesak kojim se očituje na odgovor na tužbu tuženika koji smatra u potpunosti neosnovanim te u bitnom navodi da nije točno da je predmetni novčani iznos naknade za pravo puta određen putem parametara, već je novčani iznos samo odrediv temeljem parametara, a rješenje iz 2019. ne sadrži nikakav novčani iznos, odnosno ne proizlazi da bi se bilo koja brojka odnosila na novčanu svotu, a samim tim i na novčanu obvezu koja bi bila točno brojem određena u odnosu na zainteresiranu osobu. Smatra da svako javnopravno tijelo ima dužnost da njegovo rješenje koje se tiče određivanje neke novčane obveze u okviru upravne stvari, bude upravo to, određeno, makar i putem dopunskog rješenja, kako ne bi pravo koje je ovlašteniku priznato, utvrđeno to jest određeno u njegovu korist, te izvršenje novčane obveze protivne strane ovisilo isključivo o dobroj volji dužnika hoće li ispuniti obvezu koja slijedi iz rješenja koje je steklo i svojstvo izvršnosti. U odnosu na odgovor zainteresirane osobe isti također smatra u cijelosti neutemeljenim te ističe da izračun kojega je zainteresirana osoba napravila nakon donošenja rješenja 2019. i u toj ispravi sadržana novčana svota koja se odnosi na iznos tužitelju pripadajuće naknade za pravo puta jest nova činjenica i novi podatak kojega prije toga nije bilo, pa ga tuženik nije mogao uzeti u obzir pri donošenju rješenja iz 2019. Tužitelj u cijelosti ustraje i kod argumentacije već navedene u činjeničnom dijelu tužbe te predlaže da naslovni sud prihvati postavljeni tužbeni zahtjev.

7. Tužbeni zahtjev nije osnovan.

8. Prema podacima u spisu predmeta i obrazloženju rješenja tuženika proizlazi da je tužitelj 4. kolovoza 2023. podnio zahtjev tuženiku za donošenje dopunskog rješenja u konkretnoj stvari na temelju odredbe članka 100. stavka 2. Zakona o općem upravnom postupku („Narodne novine“ 47/09.), kojim je zatražio donošenje dopunskog rješenja kojim se utvrđuje točan iznos godišnje naknade za pravo puta iz točke V. rješenja tuženika od 6. ožujka 2019. Rješenjem tuženika od 6. ožujka 2019. zainteresirana osoba je utvrđena infrastrukturnim operatorom te je utvrđeno da ima pravo puta na županijskim i lokalnim cestama koje se nalaze u vlasništvu Republike Hrvatske i pod upravljanjem Županijske uprave za ceste Požeško-slavonske županije,

utvrđena je količina elektroničke komunikacijske infrastrukture i druge povezane opreme (dalje: EKI) zainteresirane osobe temeljem Elaborata o pravu puta i utvrđeni su parametri temeljem kojih je zainteresirana osoba obvezna u roku od 8 dana od primitka rješenja napraviti obračun godišnje naknade za pravo puta i isti zajedno s podacima koji su primijenjeni dostaviti tuženiku i tužitelju. Nadalje, proizlazi da nije naveden točan iznos godišnje naknade za pravo puta, međutim, utvrđeni su parametri s obzirom na količinu, vrstu i prostorni položaj EKI na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici prema podacima koje je zainteresirana osoba dostavila u Elaboratu o pravu puta, a koje se koriste za pristup, postavljanje, korištenje, popravljavanje i održavanje EKI te je primijenjen iznos naknade propisan člankom 7. stavkom 1. i člankom 6. stavkom 2. Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta („Narodne novine“ 152/11., 151/14. i 95/17.) i na način kako je to navedeno u članku 7. stavcima 2., 3. i 4. navedenog Pravilnika. Protiv navedenog rješenja od 6. ožujka 2019. zainteresirana osoba je podnijela tužbu koja je odbijena presudom Visokog upravnog suda Republike Hrvatske poslovni broj: UsII-222/19-12. Nadalje, treba istaknuti da je zainteresirana osoba 14. ožujka 2019. udovoljavajući rješenju tuženika od 6. ožujka 2019. dostavila obračun godišnje naknade za pravo puta u iznosu od 1.029.364,26 kn odnosno 136.620,11 eura, koji iznos među strankama nije sporan, a rješenjem od 6. ožujka 2019. određen je i rok u kojem je zainteresirana osoba obvezna tužitelju platiti naknadu za pravo puta za prvu godinu kao i rokovi dospijeća plaćanja svake sljedeće godine.

9. Člankom 100. stavkom 2. Zakona o općem upravnom postupku propisano je da ako javnopravno tijelo rješenjem nije riješilo sva pitanja koja su predmet postupka, može se na prijedlog stranke ili po službenoj dužnosti donijeti rješenje o pitanjima koja nisu riješena (dopunsko rješenje).

10. Prema ocjeni ovoga Suda u konkretnom slučaju ne radi se o pitanjima koja su predmet postupka, a nisu riješena rješenjem tuženika od 6. ožujka 2019., kako to pogrešno smatra tužitelj. Naime, tuženik se osnovano poziva na Zaključak o pravnom shvaćanju sa sjednice sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske održane 17. rujna 2019. prema kojem u primjeni članka 27. i 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama („Narodne novine“ 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17. – dalje: ZEK), tuženik može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenima u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja, pa i ovaj Sud nalazi da navedeno isključuje pravo javnopravnog tijela da naknadno donosi dopunsko rješenje kojim bi se na drugačiji način utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta u odnosu na način utvrđen rješenjem tuženika od 6. ožujka 2019.

11. S obzirom da je u konkretnom slučaju rješenjem tuženika od 6. ožujka 2019. zainteresirana osoba utvrđena infrastrukturnim operatorom na svim županijskim i lokalnim cestama na području Požeško-slavonske županije koje su navedene u odluci o razvrstavanju javnih cesta i popisu županijskih i lokalnih cesta na području Požeško-slavonske županije, a na kojima zainteresirana osoba ima izgrađenu svoju elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu te su navedeni podaci sastavni dio rješenja tuženika pa je sukladno tim podacima utvrđena godišnja naknada za pravo puta za korištenje javnih cesta kao i njezina visina koja je određena uz primjenu obračuna i parametara iz rješenja od 6. ožujka 2019. a čiju dopunu tužitelj zahtjeva, nije bilo osnove za donošenje dopunskog rješenja jer je tim rješenjem odlučeno i o visini naknade za pravo puta jer su utvrđeni parametri visine naknade za pravo puta, a sukladno podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta.

12. Prigovor tužitelja da je tuženik već u identičnim činjeničnim i pravnim situacijama donosio dopunska rješenja kojim je točno utvrdio iznos godišnje naknade za pravo puta nije odlučan jer se ne radi o istoj situaciji kao u konkretnom slučaju nego o donošenju dopunskog rješenja temeljem drugih razloga, a to su novi podaci o trasama EK1 u odnosu na podatke navedene u rješenju pa rješenje u predmetu koji navodi tužitelj u tužbi odnosno dopunsko rješenje od 15. veljače 2023. nije usporedivo niti primjenjivo na predmetni postupak koji se odnosi na utvrđivanje visine naknade za pravo puta i donošenje rješenja u tom smislu.

13. Imajući na umu navedeno trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavka 1. Zakona o upravnim sporovima odbiti tužbeni zahtjev tužitelja kako je to riješeno točkom I. izreke presude.

14. Zahtjev tužitelja za naknadu troškova upravnog spora je neosnovan na temelju odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima pa je odlučeno kao pod točkom II. izreke presude.

15. Zainteresiranoj osobi je u smislu odredbe članka 79. stavka 4. Zakona o upravnim sporovima priznat trošak zastupanja po odvjetniku koji se odnosi na sastav odgovora na tužbu uvećan za PDV i trošak sastava podneska od 2. studenog 2023. sukladno Tarifi o nagradama i naknadni troškova za rad odvjetnika u iznosu od po 622,14 eura odnosno ukupno 1.244,28 eura, kako je to odlučeno pod točkom III. izreke presude.

16. Odluka o objavi presude (točka IV. izreke presude) temelji se na odredbi članka 14. stavka 8. ZEK-a.

U Zagrebu 10. siječnja 2024.

Predsjednik vijeća
Boris Marković

Dokument je elektronički potpisan:

Boris Marković

Vrijeme potpisivanja:

01-02-2024

11:55:09

DN:

C=HR

O=VIŠOKI UPRAVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

2.5.4.97=#OC1156415448522D3133363133333630303633

OU=Signature

S=Marković

G=Boris

CN=Boris Marković